

Като го чули, старейшините се развикали:

– Какво говориш, друже, вземи си думите назад! Нека да не видим повече пустото злато, само не повтаряй тая люта клетва! Опазил те Господ!

Минало известно време и циганинът казал:

– Ромале, не мога да стоя без работа при вас. Ще си вървя.

– Недей – отвърнали му другите, – живей с нас колкото искаш, какво ти пречи? Но не ходи да крадеш, могат да те убият или в затвора да те хвърлят!

– Не, не ми се живее така. Нравът ми е различен. Виж, конекрадец не съм, обаче магазини, лавки – това ми е масраф. Може ли разбойник без това?

Потеглил той, но преди да се отдалечи, какво да стори – изровил златото, издебнал сгоден час и отишъл в едно село. Там намерил по-заможни селяни и взел да им го продава. Хората знаели, че у циганите открай време се намират разни златни нещица, и си купували. Получил той добри пари и се юрнал към селската лавка – за платове, храни, каквото можел да носи. После се отбил другаде и видял сватбена рокля в кутия. Купил и нея. А на връщане към табора се спрял в близката гора и започнал да гърми във въздуха – бум! бам! – вдигнал голяма олелия. Чули циганите и го видели да се задава от гората. Той се приближил, без да слиза от коня, и ги подканил:

– Не се бавете, момчета, крийте стоката по гората. Вземайте всичко – ваше е! На мене нищо не ми трябва, аз и без друго си крада на воля, в кръвта ми е, по душа ми е.

На една млада циганка подарил сватбената рокля. Тя я облякла и всички ахнали:

– Вай, колко си хубава! Не се помайвай, ами се